

hele taget have. Man ser det undertiden fremstillet saadan, som om denne eller hin Skattereform kunde f. Eks. bringe Landbruget gyldne Tider eller bringe hele vor Nationaløkonomi ind i et nyt og udmærket Spor. Den Art mirakuløse Virkninger tror jeg ikke paa for nogen som helst Skattereforms Vedkommende. En enkelt praktisk Foranstaltning indenfor Landbruget selv, saaledes som Kontrolforeningerne f. Eks. har efter min Mening bragt Landbruget meget større Fordele, end nogen Skattereform vilde kunne bringe det. Men jeg gentager, at den Fordel, som Gennemførelsen af den Reform, Folketinget i 1897 tilbød Landstinget, vilde kunde bringe ikke blot Landbruget men ogsaa mangfoldige andre Erhverv her i Landet, ja det hele Samfund en i alt Fald langt større og betydningsfuldere Fordel, end der paa nogen som helst anden Maade kan naas ad Skattereformerens Vej. Det er derfor mit Haab, at man vil vedblive at arbejde paa denne Reform i det sindige Spor, man engang er slaaet ind paa, og at man gennem dette Arbejde, om ikke i Aar saa ad Aare, vil bringe dette Arbejdes Modstandere til at forstaa, at det ikke er herfra Intransigensen kommer, at man her er og altid har været villig til at komme til en Forstaaelse, og at denne Forstaaelse, hvis den engang kommer, til syvende og sidst vil blive det hele Samfund til Gode.

Dinesen: Begge de Medlemmer, der nu have haft Ordet, have blandt deres øvrige Udtalelser erindret om den Stilling, der blev indtaget til denne Sag i dette Ting i 1897. Jeg ønsker at gøre det samme, og navnlig ønsker jeg at begynde med at erindre om den Stilling, som ogsaa jeg var med til at indtage saavel som den Gruppe, som man her i Tinget plejer at betegne som Højre, og hvortil jeg hører. Jeg vil erindre om, at den Gruppe den Gang bestod af 24 Medlemmer og ved Forhandlingerne om denne Sag og ved de Afstemninger, der bleve foretagne i Anledning af denne Sag den Gang, fulgte $\frac{3}{4}$ af disse 24 Medlemmer den daværende Finansminister Lüttichau. Jeg lægger Vægt paa at begynde med at bringe dette i Erindring af Hensyn til den Fremstilling, der paa forskellig Maade er kommen offentligt frem, af den Stilling, som af forskellige Personer og af den daværende Regering har været indtaget til denne Sag. Derefter vil jeg naturligvis ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger om selve Sagen,

og jeg vil da ikke vige tilbage for her at begynde med at udtale, hvad jeg har udtalt tidligere, at ved den Behandling, som denne Sag i 1897 var Genstand for i dette Ting, blev der vist en langt større Imødekommen fra dette Tings Flertals Side, end der nogen Sinde tidligere er vist over for denne Sag. Der blev gjort et vidtgaaende Skridt i Retning af at komme til en Forstaaelse, og jeg vil heller ikke vige tilbage for at udtale, at jeg har det Skøn, at det ikke var hensigtsmæssigt af Hensyn til denne hele Stilling at stille sig saaledes, som det andet Ting den Gang stillede sig til denne Sag. Jeg mener imidlertid, at det andet Ting efter den Tid ogsaa i denne sidste Rigsdagssamling under Sagens sidste Behandling har, som den ærede sidste Taler (Neergaard) meget tydeligt gjorde opmærksom paa, vist en ikke uvæsentlig, endogsaa meget væsentlig Imødekommen ved denne Sags Behandling, men jeg vil dog ogsaa ganske særlig bede lagt Mærke til den Afstemning, der fandt Sted i det andet Ting ved Sagens seneste Behandling der. Jeg ser deri en Udsigt for Sagens Fremme, hvorimod det Udtryk, der faldt fra den første ærede Taler (Køedt), da han betegnede sine Udtalelser som en Begravelsestale, har gjort et mistrøstigt Indtryk paa mig ligesom paa den ærede sidste Taler. Jeg formener nemlig ikke, der er tilstrækkelig Anledning til at se saaledes paa Sagen i dette Øjeblik, naar man ser paa den hele Stilling.

Hvad Enkelthederne angaar, vil jeg ikke undlade at bemærke, at uagtet jeg anerkender den imødekommende Holdning, som dette Ting indtog i 1897, var der dog enkelte Punkter, hvor dette Ting — det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) gjorde selv opmærksom derpaa — gjorde et Tilbagetog fra den Holdning, som alle Retninger i Toldkommissionen i sin Tid indtog. Nu er man i Landstinget ogsaa paa enkelte Punkter gaaet bort fra, hvad man i Toldkommissionen var bleven enig om, og selv om dette i det ene Ting har været i noget større Udstrækning end i det andet Ting, bør man holde hinanden noget til Gode og lade det ene gaa noget op imod det andet fra det ene eller fra det andet Tings Side. Jeg tror, det er ganske berettiget at tage Tingen paa den Maade. Det var jo særlig paa Kontoen *Metalvarer*, at dette Ting forlod Toldkommissionens Standpunkt. Det andet Ting har forladt det paa andre Omraader. Jeg skal ikke skildre dette nærmere. Hvis Sagen skal behandles for Alvor i et eventuelt Udvalg,